

Iedereen krijgt klappen

Lees ook van Khalid Boudou:

Pizzamaffia

Alles of niets

**IEDEREEN
KRIJGT
KLAPPEN**

**KHALID
BOUDOU**

moon

© 2013 Khalid Boudou en Moon, Amsterdam

Omslagbeeld © J. Mosin/Shutterstock

Omslagontwerp www.studioivo.nl

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1560 9

NUR 284

www.moonuitgevers.nl

www.khalidboudou.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 488 1561 6

Tegenslag is de beste gelegenheid om te tonen dat je karakter hebt.

Seneca, filosoof

RONDE 1

DE GROTE KLAP

1

Het is er beter, maar ook in Frankrijk heb je zo je problemen

Iedereen krijgt een keer klappen. Vroeg of laat. Of je nu goed doet of fout. Dat is wat mijn trainer Mickey vaak tegen me zei. En het is nog waar ook, weet ik nu. Met een beetje geluk heb je mensen om je heen die op je letten, die wat klappen voor je kunnen opvangen. Zo niet, dan moet je goed kunnen incasseren of hard terug kunnen slaan. Ik heb zelf al heel vroeg klappen moeten opvangen. Niet dat ik meteen stoer wil doen, zeker niet. Maar ik heb ook veel klappen uitgedeeld. Zeker in de tijd dat ik nog twee harde vuisten had. Maar soms is terugslaan niet genoeg. Zoals trainer Mickey ook zei: 'Je kunt wel een paraplu dragen als het regent, maar als het ook nog hard gaat waaien, heb je daar niet genoeg aan. Wees dus op alles voorbereid. Op alles!'

Ik ben nu op een boerderij in Frankrijk. Ik ga niet zeg-

gen waar precies. Ik kijk wel uit. Wat ik wel kan zeggen, is dat ik in een gammele caravan woon. Als je die holle zwabberbak op wielen ziet, lig je echt dubbel van het lachen. Het is zo'n Bassie-en-Adriaanding. Hij is geel en bruin geverfd. Het dak lekt. Het raam lekt. De kraan lekt. De wc lekt. Alles lekt. De bekleding van de bank is net een kattennest, helemaal stukgevreten. En er staat een aardappelkist die als tafel dient. Daar leg ik soms mijn stinkvoeten op en er staat vaak een kaars op te branden. Maar ik zit hier goed. Beter dan waar ook. Ik drink vers appel- en perensap. Boer Jérôme schept altijd op over zijn sapjes. Die maakt hij zelf en hij verkoopt ze daarna op de markt. *'Le jus de pommes de Jérôme est un délicieux jus frais!'* of zoiets, zegt hij altijd als hij mij een flesje vers sap overhandigt.

Soms klim ik in een appelboom. Daar ga ik een beetje zitten nadenken. Net als de man in het enige boek dat ik tot nu toe heb uitgelezen. In het meertje achter de boerderij trek ik soms wat baantjes op mijn buik en rug. Als mijn arm pijn begint te doen, denk ik aan Mickey. Dan hoor ik zijn hese, opzweepende stem: 'Kom op, lui welvaartskind! Hoppa! Nog een baantje, Mr T.! Door! Door!' Ik mis Mickey. Ik mis hem erg. Nooit heb ik meer van iemand gehouden dan van mijn trainer Mickey. De meeste mensen haat ik nu. Ik wil voorlopig geen contact, met niemand. Mijn telefoon en laptop worden bewaard door mevrouw Luzac, de vrouw van boer Jérôme.

'Ik wil ze pas terug als ik wegga,' zei ik beslist.

Ik sta om zeven uur in de ochtend op om de koeien te melken, de kippen te voeren en de stallen uit te mesten. Met één hand gaat het wat moeilijker, maar toch... ik kan het steeds beter.

Ook heb ik nu een vriend die ik wél kan vertrouwen. Ik noem hem Bob Marley, omdat hij altijd zo relaxed rondhobbelt. Daar hoeft hij geen joint voor te nemen. Als ik hem zie, begin ik spontaan een liedje van Bob Marley te zingen. Het is het lievelingsliedje van de jongens in de boksschool: 'No Woman, No Cry.'

Bob is een relaxte hobbekont van een varken. Soms test ik wat Franse woorden op hem. Ik leer er steeds meer uit een boekje dat ik hier op de markt heb gekocht. Dan zeg ik: 'Hé, Bob. Smerige vette *porc!*'

Het lijkt soms net of hij lacht.

Altijd als hij me ziet, komt hij met die waggelende hangbuik van hem naar me toe gelopen. Ik geef hem wat etensresten en maak een praatje.

'Hé, Bobby, ouwe plofbig! Hoe is het ermee? Goeie dag gehad? Zal ik je weer een schop onder je smerige blubberkont geven?'

Daarna jaag ik hem weg. Het blijft toch een smerig spekbeest. Maar ik vertrouw hem wel. Dat kan ik van de meeste mensen niet meer zeggen. Het is eigenlijk wel goed zo. In het stadje hier vlakbij geniet ik soms van het drugsgeld van Latif en de Olifant. Ik kan er nog een lange tijd mee vooruit! Ook heb ik de BMW X6 van de Olifant voor een mooi bedrag verkocht aan een handelaar die niet veel vragen

stelde. En ik heb het verdiend. Ik geef het geld uit aan wat drankjes en lekkere dingen. En ik snooker soms in een oude kroeg met bejaarde mensen. Ze noemen me hier *L'inconnu*. De onbekende.

Voor de klusjes die ik doe rond de boerderij krijg ik van boer Jérôme genoeg te eten. Meer heb ik voorlopig niet nodig. Ik heb hier geen problemen. Hier heb je geen drugsrunners, valse meisjes of linke stiefvaders. En mijn moeder is ver weg. Hier kan mij niets gebeuren. Al is Jérôme soms een chagrijn, hier zit ik beter. Ik ben niet geschikt voor een normaal leven. Want alles gaat vroeg of laat stuk.

2

Eens besef je dat drugsrunners dwars door alles heen kunnen rijden

Het gebeurde nadat ik met trainingsmaatje Jim gesnoo-kerd had. Die avond besloot ik wat pakken vruchtensap te kopen en als altijd liep ik hiervoor naar avondwinkel Cairo Night, twee straten bij mij vandaan. Het leek aan de buitenkant wel een bordeel met al die rode lampen in de etalage. Serieus.

Na de training even ontspannen wandelen en dan me-zelf trakteren op een gezond sapje. Dat deed ik vaak. Ik genoot van de vruchtensappen van Cairo Night. Ze werden speciaal uit het buitenland geïmporteerd. Vooral het mangosap was superlekker. Je moest alleen wel altijd de houdbaarheidsdatum controleren. Soms was die met honderd jaar overschreden.

‘Zolang je niet doodgaat, is-ie nog goed,’ zei kale Hassan, de eigenaar, altijd als ik weer eens een pak terug-

bracht. Ik kwam die avond binnen en hij nam meteen een bokshouding aan.

‘Hé, Rocky!’ riep hij overdreven enthousiast met zijn wat schorre stem.

Hij liep om de toonbank en begon al om me heen dansend te stoten. Naar mijn gezicht en mijn buik. Hij hield het niet lang vol. Echt, hij had de conditie van een wijk-agent, zo hevig stond hij te hijgen.

‘Gaat het goed met je, Mr T.?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei ik. ‘Het gaat goed. Ik ben hard aan het trainen. Mickey gelooft dat ik Europees kampioen junioren kan worden.’

‘Wanneer jij kampioen Europa wordt, jij krijg halfjaar gratis vruchtensap!’ blufte hij.

‘Man, dat ga jij echt niet doen. Jij bent nog gieriger dan een Hollander in de Action-winkel.’

‘Ik kom mijn beloftes na! En wat is er mis met de Action? Ik koop daar altijd pienda.’

‘Piendakaas, ja! Zet die belofte maar op papier!’ riep ik lachend en ik gaf hem een klap op zijn schouder. Hassan ging weer achter de toonbank staan. Hij boog zich voorover en schreef met een brede grijns op een kladblok:

Als Taha kampioen europa word, hij een halfjaar gratis sap. Ik zweer op de graf van de moeder en de vader. En op de vader van de moeder. En op de moeder van de vader. En de vader van de vader.

‘Kale Hassan, je schrijft als een asielzoeker met een gekneusde hand. Je moet echt Nederlands leren schrijven!’

‘Als ieke maar kunne rekenen,’ zei hij lachend. ‘De wereld is voor die geld. Iedereen verstaat die taal van die geld.’ En hij zong luid: ‘Money, money. I love money, honey.’

‘Is dat niet een liedje van Lady Gaga?’

‘Wie is lady Kaka?’

‘Lady Gaga! Wereldberoemd!’

‘Ken ik niet. Ik zegge wel eens tegen mijn vrouw: “Lady, ga weg.” Maar nog steeds zij is daar, haha. Geef mijn portie maar aan de pikkie.’

‘Je bedoelt aan Fikkie.’

‘Wie is die Fikkie?’

‘Fikkie is een hond.’

‘Hond is viezerik. Altijd poep op de kop.’

Bij het overhandigen van het tasje met de pakken sap trok Hassan een ernstig gezicht en hij zei: ‘Buurt gaat niet goed, Rocky. Veel problemen. Hier drugs! Daar drugs! Overal drugs! Allemaal drugs! Kleine kinderen allemaal verkope drugs.’

‘Ach,’ sprak ik met geruststellende stem. ‘Overal is wel wat, Hassan.’

‘Ja, maar drugs is nie goed. Met die drugs op jij wordt gek. En jij kan nie goed fokkie fokkie doen.’

‘Hassan, je bent oversekst!’

‘Sieks is lieker en gezond. Beter dan drugs.’

Met het tasje in de hand liep ik in de richting van mijn flatje. Het flatje was van een neef van Mickey. Die woonde en werkte nu in Barcelona, Spanje. Hij was beginnend architect. Ik mocht het flatje tegen een leuk prijsje huren, als ik er maar goed op paste. Het stond in een niet al te frisse maar wel gezellige buurt. De Bloemenwijk lag aan de rand van de stad. Je kent die buurten wel: met van die vage belwinkeltjes, naaiateliers en groenteboeren. Sommige van die groenteboeren zijn zo goedkoop dat je je afvraagt hoe het kan. Maken ze die appels van papier? Of worden die soms door vogels uitgepoept?

Maar goed, de Bloemenwijk dus. Een smerige wijk met heel veel flats en een triest winkelcentrum. Dichtbij lag een park en was er een pleintje met wat bankjes en een of ander standbeeld van een slome. De wijk stond volgestampt met blokken flats en alle balkons puilden uit van de was. En er waren ook heel veel schotelantennes. Mijn buurman, een oude man, had trouwens ook een schotelantenne. Amado heette mijn buurman, geloof ik. Het was net een spook. Ik zag hem nooit overdag. Volgens mij sliep hij dan. En in de nacht was hij actief. Soms schoot ik wakker van zijn lawaai en dan rook ik vreemd eten. En dan bedoel ik ook echt vreemd eten. Volgens mij gooide Amado allemaal verschillende dieren in de pan. Kikkers, eenden, honden, alles wat hij maar tegenkwam. Zo rook het in elk geval. Ik had een keer in de krant gelezen dat er vaak dieren verdwenen van het kinderboerderijtje bij ons om de hoek. Toen wist ik het zeker. Al die dieren van kin-

derboerderij Het Snoetje eindigden bij Amado in de pan!

Die Amado, die niet veel later als eerste zou zien hoe de politie mijn deur kapotsloeg, heeft zeker vijf keer midden in de nacht bij me aangebeld. Dan stond hij daar in zijn witte, vale badjas, stinkend naar zijn vreemde eten. Of ik hem wilde helpen met de schotelantenne. En dan riep hij me allemaal instructies toe. Dan was hij weer wat zenders kwijt en moest ik op zijn balkon aan de schotel gaan staan draaien.

‘Nog meer. Nog meer. Beetje links. Beetje naar rechts. Ja! Nee! Ja! Stop maar, Mr T!’

‘Wil je het nieuws in je eigen taal ontvangen, Amado?’ vroeg ik hem een keer.

‘Nee, alleen meisjes met lieker dieke kont,’ reageerde hij schaamteloos.

Hassan van de avondwinkel had trouwens wel een punt. Je moest wel blind zijn om niet te zien dat er de laatste maanden veel aan de hand was in de Bloemenwijk. Je zag ineens allemaal van die vage groepjes rondhangen. En niet om te voetballen of zo. Auto’s met buitenlandse kentekens reden af en aan door de wijk. Scooters scheurden door de straten. Er waren opstootjes tussen groepjes jongeren. De politie kwam vaker surveilleren.

In die tijd moet ik zeker een paar keer Latif en Noa tegen het lijf zijn gelopen. En ook zeker had ik de zwarte pooierbak van de Olifant voorbij zien gaan.

‘Ik denke is grote drugsoorlog in de wijk,’ had Hassan

bezorgd gezegd. ‘Allemaal schuld van die poelitie. Veel coffeeshops moete sluiten. Nou kome alle probleme op die straat.’

Ik was nog te hard aan het trainen om precies te weten wat er aan de hand was. Het kon me toen eerlijk gezegd ook niet boeien. Al verhandelden ze atoombommen op straat. Zolang er maar geen bom afging voor mijn flatje en ze me met rust lieten. Ik had mijn eigen sores. Wat er op straat gebeurde, was niet meer mijn ding. De boksring was mijn nieuwe plek. Ik wilde Europees kampioen worden.

Met de boodschappentas liep ik die bewuste dag het hoekje om. Ik weet nog dat ik me goed voelde. Echt goed. En dat ik het liedje neuriede dat Mickey een keer op zijn kantoortje voor me had opgezet. ‘Kleine jongen,’ een nummer van André Hazes. Als je me een paar maanden ervoor had gezegd dat ik ooit naar André Hazes zou luisteren, had ik je oren naar elkaar toe getrokken en je een stomp op je lever verkocht.

‘Het is je op het lijf geschreven,’ zei Mickey een keer.

En altijd als ik het hoorde, zong, floot of zelfs eraan dacht, kreeg ik er een brok van in mijn keel. Daar ben ik heel eerlijk in. Al ben ik niet echt een janker.

Veel dingen worden anders als je ouder wordt.

Je speelt nu nog met blokken, maar dat duurt niet lang.

Het is jammer, maar je blijft niet klein.

Kleine jongen.

Ik liep zo relaxed met dat liedje in mijn hoofd dat ik niet meer goed weet wat er precies gebeurde. Misschien dat het ook daarom gebeurde. Omdat ik niet goed oplette. Toch was het niet mijn schuld.

Wat ik nog weet, is dat ik een politiesirene hoorde die steeds luider klonk. Iets verderop zag ik een grijze scooter met grote vaart uit een zijstraat schieten. De lichten ervan waren gedoofd. Op de scooter zat een jochie met een sporthelm. Hij zat helemaal over het stuur gebogen en keek strak voor zich uit. De manier waarop hij reed, maakte me zenuwachtig. Het was alsof hij met zijn kop dwars door beton wilde rijden of zoiets. Voor de zekerheid deed ik een stap opzij. Ik zag een motoragent de hoek om komen crossen. De jongen op de scooter daagde de agent uit met een wheelie. Ik dacht nog even de jas van de jongen te herkennen. Maar lang had ik niet om daarover na te denken. De motoragent zat er op een gegeven moment heel dicht op. Ik dacht nog bij mezelf: die gaat hem zo grijpen, dat is zeker.

‘Pas op! Aan de kant!’ hoorde ik iemand roepen.

Ik hoorde nog meer geschreeuw.

‘Weg! Weg! Wat een idioot!’

‘Dat gaat fout!’

‘Kijk uit!’

‘Wat een imbeciel!’

De jongen stuurde de scooter met een snelle draai de stoep op. Hij probeerde in de richting van het aangrenzende grasveldje te rijden. Hij was nu wel erg dichtbij.

Toen gaf hij de motoragent een trap. Die raakte meteen de macht over het stuur kwijt. En ik deed toen wat ik dacht dat ik moest doen. En de rest, tja, dat kan ik me dus gewoon niet meer herinneren. Echt niet. Wat ik wel weet, is dat het ongeluk het begin van veel ellende is geweest.